

Battonya, 1905. szeptember 3. – Budapest, 1976. szeptember 21.

Édesapja vincellér volt.

A hat elemi elvégzése után, 1918-ban lakatostanonc lett, 1922 tavaszán, mint szerszámlakatos szabadult, ugyanebben az évben csatlakozott a Magyarországi Vas- és Fémmunkások Központi Szövetségéhez. 1923-ban csillás Tatabányán, szakszervezeti csoportbizalmi és a bányászsztrájk idején sztrájkbizottsági tag. Másfél év bányász munka után visszatért az eredeti szakmájához, rövid ideig Szegeden, illetve Debrecenben dolgozott, majd 1924 augusztusában Budapestre költözött.

Bekapcsolódott a baloldali politikai mozgalomba, 1924-től a KIMSZ tagja, majd csatlakozott a Kommunisták Magyarországi Pártjához. 1925–1926-ban a Magyarországi Szocialista Munkáspártban is tevékenykedett. Szervező- és agitációs munkája miatt 1927 tavaszán másfél hónapig vizsgálati fogságban volt. Bizonyítékok hiányában felmentették, de ezután nem kapott munkát, ezért Csehszlovákiában próbált elhelyezkedni, majd a Ganz Vagongyár szerszámműhelyében dolgozott. 1928 tavaszán egy sztrájkban való részvétele miatt elbocsátották. Romániába ment, ahol különböző városokban szerelési munkát végzett. 1928-1929-ben ott is bizalmi a Vörös Szakszervezeti Internacionáléhoz tartozó egységes szakszervezetben. 1929-1930-ban a román kommunista mozgalom tagja.

1930-ban visszatért Magyarországra, Budapesten élt, bizalmi több fővárosi üzemben. 1930-tól 1945-ig körzeti bizottsági tag, majd körzeti titkár az illegális pártban. Részt vett az Egyesült Szakszervezeti Ellenzék munkájában, a központi tanács tagja. 1935-ben a társadalmi rend felforgatása vádjával elítélték, a Conti utcai és a Margit körúti fegyházban töltötte le a büntetését, 1938-ban szabadult. 1941-ben ismét letartóztatták, Kistarcsára, majd Nagykanizsára internálták, ahonnan 1943 májusában szabadult. 1943 szeptemberében behívták katonának. 1944 júliusában megszökött, és illegalitásba vonult, a pártnyomda szervezője. 1944. december elején elfogták, és kötél általi halálra ítélték; az ítéletet életfogytiglani börtönbüntetésre változtatták, és 1945 tavaszán Bernaubá vitték. A háború végén szabadult ki a fogságból.

1945. június 24-étől a szakszervezetek küldötteként az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselője. 1971-ig folyamatosan, majd ismét képviselő. 1945-től a vas- és fémmunkások

szakszervezetének helyettes titkára és a Magyar Kommunista Párt nagy-budapesti pártválasztmányának a tagja. 1945. október 7-étől a fővárosi törvényhatósági bizottság tagja. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon az MKP jelöltjeként a nagy-budapesti választókerületből ismét bejutott a törvényhozásba; 1947. augusztus 31-én, majd 1949. május 15-én, a népfrontos választásokon korábbi választókerületében szerzett mandátumot. 1951. december 14-étől 1953. július 3-ig az Elnöki Tanács tagja. 1953-ban pótképviselő, 1957. május 9-én behívták a törvényhozásba. 1948-tól a Magyar–Szovjet Olajipari Gépgyár munkásigazgatója, 1950-ben Somogy vármegye főispánja, illetve a megyei tanács elnöke. 1951-től 1956-ig a Duclos Bányagépgyár igazgatója. 1955-ben gépipari technikus végzettséget szerzett. 1956 végétől a Kádár-kormány szénbányászati kormánybiztosa. 1957–1959-ben a Legfelsőbb Bíróság Népbíróági Tanácsának a tagja. 1959-től 1968. évi nyugdíjazásáig a Fegyver- és Gázkészülékgyár igazgatójaként dolgozott. 1958. november 16-án a Hazafias Népfront budapesti listájáról került be a parlamentbe, 1967. március 19-ig folyamatosan a törvényhozás tagja, utoljára Budapest 28. számú egyéni választókerületében nyert mandátumot.